

mieobligationer har jo faaet en balanceret Klang, kan man maaske sige, men det er muligt, at den Vej er fremkommelig. Der kunde ogsaa tænkes andre Muligheder, f. Eks. et Lotteri. Det ved jeg nu ikke, men baade det Spørgsmaal og i øvrigt hele Sagen egner sig fortræffeligt til at tales ved om i et Udvalg. Jeg tror nu ikke, det bliver nødvendigt at tale saa meget om Enkeltheder med Hensyn til, paa hvilken Maade Sagen skal udformes, det bliver mere om Principper, der maa tales, og naturligvis om Omkostningerne. Derfor tror jeg, at denne Sag vil have udmærket godt af en, ikke for grundig, Udvalgsbehandling her; det gælder foreløbig at opnaa Klarhed over, hvorledes de forskellige stiller sig til de forskellige Principper, og saa lade Sagen gaa med Majoritet ned i Folketinget, hvor der muligvis er en anden Opfattelse. Denne Sag egner sig saa godt som nogen, bedre end mange andre Sager, til Fællesudvalg, synes jeg. Derfor vil jeg meget henstille, at den nu behandles forholdsvis hurtigt i det Udvalg, vi maa have, og snart bliver færdig der. I Fællesudvalget, gaar jeg ud fra, vil Ministeren — jeg tør maaske sige Ministeriet — yde sin gode Medvirkning til, at der kan naas Klarhed og Enighed. Jeg har endnu ikke opgivet Haabet om, at en saadan Mulighed er til Stede.

Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds var inde paa en finansiell Oversigt over det nuværende Teaters Resultater, og paa Grundlag af denne Beregning udmalede det ærede Medlem Fremtiden. Det kan man ikke. Man kan udmale Fremtiden, forsaavidt Forholdene skulde blive ved at være de samme som nu, men naar vi i Stedet for een Scene har to Scener, som ganske vist naturligvis kræver større Udgifter, men ogsaa har langt større Indtægter, saa vil jeg tænke mig, at det finansielle Resultat skulde blive noget anderledes, end det ærede Medlem har udmaleet det. Der er een Ting til at bemærke. Paa visse Dage i Ugen vilde der naturligvis ikke være noget i Vejen for at tage højere Billetpriiser end andre Dage. Lad Klasserne sigte sig efter Portemonnæen, men lad Kunsten blive fælles for dem alle sammen.

Jeg vil altsaa anbefale, at denne Sag behandles hurtigt, fordi jeg tror, at den trænger til at komme til et Fællesudvalg, ikke for at den skal hvile i Fællesudvalget, men netop for at faa den løst.

Trier: Nogen indgaaende Forhandling om Lovforslaget er der paa dette Tidspunkt neppe Anledning til. Hvad der nu ligger for, maa betragtes som en Virkning af, hvad der skete i forrige Samling, hvor man ikke naaede at faa taget et endeligt Standpunkt. Forslaget, som det er forelagt, har to Formaal, en Afvikling af det kongelige Teaters Fortid og en Tilrettelæggelse af dets Fremtid, en Adskillelse af, hvad der hidtil har hørt sammen, og en Udvikling af hver af de Opgaver, der skilles ud fra hinanden, derunder vel ogsaa en Ordning af Samarbejdet mellem dem paa Punkter, hvor dette vedblivende maatte kræves: et Festspeil som f. Eks. Elverhøj slaar jo delvis ind baade paa Operaens og Ballettens Enemærker. Men det kunde tænkes, at selv Festspeil vilde faa en anden Karakter, naar saadanne Kunstmidler ikke længer stod til Teatrets Raadighed.

Hvis det kongelige Teater faar Opførelsen af Skuespil til sin eneste Opgave, hvorledes vil dets Virksomhed da forme sig? Den vil for det første i Forhold til det nuværende blive stærkt begrænset og samlet om et enkelt Midtpunkt, selv om ogsaa Skuespillet deler sig i forskellige Grene — Komædie er eet, Tragedie noget andet, Ibsen'ske Problemdramaer noget tredie o. s. v., o. s. v. Skuespil paa Vers giver en anden Tone og Stemning end Skuespil i Prosa. Men Sokrates siger jo i Platons Symposion, at den største Digter er den, som i sit Værk forener Tragedien og Komædien, og Shakespeare bekræfter som den altomfattende Digter, han er, Sandheden heraf. Dette vil sige, at alle Skuespil vokser ud af samme Enhedsgrund — ligesom et Menneske er et Menneske, hvad enten det ler eller græder, hvad enten det er en Slyngel eller et Dydsmonster. Og naar Teatret ofrer al sin Tid og alle sine Kræfter paa denne ene Opgave, vil der blive Plads for en større Rigdom af skiftende Stykker, større Mulighed for at orientere den Befolkning, der søger Teatret, i, hvad Indland og Udland frembringer af værdifuld dramatisk Digtning, og en deraf følgende alsidigere Udvikling af dets kunstneriske Kræfter. Skuespillerne vil efter en større Maalestok kunne faa Opgaver, der fylder dem og øver dem og fuldkommengør dem og knytter dem fastere til Teatret, der saaledes stadig sætter deres Evner i Gang med nyt Arbejde.

Man kunde dernæst maaske sige, at det kongelige Teater ved at samle sig om Skuespillet fortsætter en historisk Linie,